

Vingårdssøndag
26. august 2018
Konfirmasjonssøndag
Grindheim kyrkje
Lukas 17, 7-10

Jeg har en kollega som fikk en vond opplevelse på Vingårdssøndagen for mange år siden. Han var sliten og frustrert, og alle arbeidsoppgavene han måtte gå løs på, de lå som er fjell foran ham.

Så leste han teksten for menigheten om at vi er unyttige tjenere, og da begynte han å grine på prekestolen. Han hadde trengt noen oppmuntrende og takknemlige ord. Så fikk han det motsatte. Det var vondt.

Jeg tror ikke min kollega så hele sammenhengen. Hadde han gjort det, da hadde han kanskje reagert annerledes.

Skal du forstå noe, enten det er et menneske eller en tekst eller hva det er, da gjør du lurt i å se sammenhengen. Ting har gjerne en grunn som en ikke oppdager i første omgang.

Rett forut for disse ordene vi har hørt kommer apostlene med ei klar bestilling til Jesus: *Gjev oss større tru!* Apostlene vil ha noe mer. De vil bli noe mer. De er ikke fornøyd med sin plass i systemet. De vil opp og fram.

Så svarer Jesus med å denne fortellingen om tjeneren og Herren. Tjeneren må avfinne seg med at han må gjøre det han blir pålagt. Det er ikke snakk om likestilling eller forhandling eller demokrati. Her er det klare kommandolinjer.

Og en ting til: Det er ikke noen mellomledere. Det er bare to nivåer: Herren og tjenerne.

Det handler om forholdet mellom Gud og mennesker. Gud er fra evighet av, før tiden begynte å gå. Gud er skaperen og livgiveren. Det er han vi er avhengige av. Hver dag gir han oss det vi trenger. Det vi tar som en selvfølge, det er Guds gave.

Vi lever i tida, noen år på jord. Vi er mottakerne. Vi blir overøst med Guds gaver, både som enkeltmennesker og som fellesskap. Noe er bare til deg, og noe skal fordeles. Så vi er både mottakere og medarbeidere. Gud setter oss til å ta vare på og å fordele det som han deler ut.

Men det er bare to nivåer. Det er ingen mellomledere. Gud lar ikke noen få ei oppgave framfor andre for å administrere hans gaver. Hvem som slipper inn i Guds rike, det trenger han ikke hjelp fra noen av oss for å avgjøre.

Apostlene var de nærmeste medarbeiderne til Jesus. Ingen kjente budskapet så godt som dem. Hvis det var noen som hadde kompetanse for en slik framskutt posisjon, så var det de 12. Så ber de om større tro.

Jesus er irritert på dem, og han svarer med denne liknelsen. *Vi er unyttige tenarar* skal apostlene si til hverandre.

Jesus er skarp. Men det er nåde i denne teksten. Vi skal slippe å streve med å komme i posisjon til Vårherre. Vi trenger ikke jobbe for å komme opp og fram, for så til slutt å slippe gjennom perleporten. Nei, det der kviler på det som Jesus har gjort, ikke på det som jeg klarer å få til.

Gjev oss større tru! sa apostlene. Men det er ikke troen som frelser. Det er Jesus som frelser, ikke mengden tro som vi kan vise til. Og det å konkurrere om å ha mest tro, det er helt meningsløst.

Jeg vet ikke om de konkurrerte i Korint, men de hadde i alle fall sterke meninger om dem som forkynte. Noen holdt seg til Apollos, og noen til Paulus, hørte vi i sta. På mange måter er det slik også i dag. Vi har våre helter som vi holder oss til. De menneskelige trekkene holder seg godt.

Paulus setter tingene på plass. Han og Apollos er bare tjenere. Han planta og Apollos vanna, men Gud ga vekst. Sånn er det. Bare Gud kan skape liv. Det er Gud som er noe.

Gud deler ut gaver, og han deler ut oppgaver. Tirill, hun har fått Guds gave i dag. Gud har gitt et løfte om at hun skal få leve sitt liv i hans omsorg. Tirill sine foreldre og faddere, de har fått ei oppgave. Sammen med Grindheim menighet skal de lære henne om hvem Jesus er.

Gud deler ut oppgaver til alle. På vingårdssøndagen handler det om det, om tjeneste. Gud gir, og vi fordeler utover.

Gud støper ikke i form. Menneskene er skapt forskjellig, og Gud setter oss til forskjellige oppgaver. Så flott at vi ikke er kopier. Så flott at vi kan glede oss over å ha fått forskjellige oppgaver. Så trenger si ikke sammenlikne og

konkurrere. Så kan vi glede oss over at den allmektige Gud, han trenger meg for at det gode skal skje.

Menneskene er født som originaler, men mange prøver hele livet å bli en kopi av andre. Det er jo fint å kunne være en helt vanlig en, i flokken. Men Gud ønsker mangfold. Han har forskjellige oppgaver til dem han har skapt.

Jeg har blitt omtalt i ei bok, og det skal jeg lese for dere. Jeg er litt i tvil om det er en ære. Dere kan jo vurdere det.

Jeg har en god venn som heter Helge, og han har skrevet bok om livet sitt. I unge år tenkte Helge veldig mye og han grubla på ting. Han tenker for så vidt fortsatt, men den gang var det mye som han strevde med.

Helge var prest på Brandbu, men nå er han uføretrygda. Han skriver også om Tor Magnus, som er prest på Hønefoss. Vi tre var teologistudenter samtidig.

Side 98 i Nærlys på godt og vondt.

Jeg synes Helge var snill med meg. Noen ganger er det lite som skal til.

Gud trenger menneskene for at hans vilje skal kunne skje. Gud er avhengig av mennesker.

For sin egen del klarer Gud seg helt fint uten oss. Men for verdens del, for jordas del, for menneskehetens del, trenger Gud medarbeidere.

Det der er vi skapt til. Gud har lagd oss slik at det gode livet, det er å være i Guds tjeneste.

Alle ønsker å leve det gode livet. Når en er ung, tar en valg for vegen videre. Og så håper både den unge selv, og alle rundt han, at det må være gode valg.

Det gode livet handler om å bruke det som en har fått. Evnene våre, talentene våre, de må være i bruk. Når vi tar i bruk det som Gud har skapt oss med, da ligger forutsetningene til rette for å leve det gode livet.

Og: Det livet leves i et fellesskap. Fellesskapet også ei forutsetning som vi er skapt med. Å leve i fellesskap med andre, å elske sine medmennesker og å bli elsket av dem, det gir mening.

Den som er ung er ofte opptatt av meningen med livet. Hvorfor er vi egentlig her på denne kloden? Det kan være vanskelig å sette ord på, å definere meningen. Det bør heller oppleves. Å elske og å bli elsket, det gir mening.

Kjærligheten er ikke likt fordelt. Verden er ikke rettferdig. Det er bare en som er tvers igjennom rettferdig. Det er Gud. Han elsker alle like mye. Heldigvis er han her, i vår verden. Han følger hvert skritt vi tar. Du er aldri alene. Om det er uro rundt deg, så kan du bære freden i hjertet ditt.

Vingårdssøndagen kan oppsummeres på en enkel måte. Konklusjonen kommer til slutt i hver gudstjeneste: Gå i fred. Tjen Herren med glede.